

יום אחד היה יושב רבי אלעזר לפני רבי שמעון. אמר רבי אלעזר, קץ כל בשר הזה, האם נהנה מאותם קרבנות שהיו ישראל מקריבים על גבי המזבח או לא? אמר לו, כלם היו נהנים כאחד, למעלה ולמטה.

ובא ראה, כהנים ולוים וישראלים, הם נקראים אדם עם חבור לאותם רצונות קדושים שעולים מתוכם, ואותו שיה או כבש או אותה בהמה שמקריבים, צריך שטרם תקרב על המזבח, לפרש עליה את כל החטאים וכל העוונות וכל ההרהורים הרעים שעשה, ואז היא נקראת בהמה בכל, בתוך אותם חטאים ורעות והרהורים. כמו שהקרבן לעזאזל, שכתוב (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונת בני ישראל וגו' - כך גם כאן. וכשעולה על גבי המזבח, מגיע לו על כל אחד בפללים. ומשום כך זה עולה למקומו, וזה עולה למקומו. זה בסוד אדם, וזה בסוד בהמה. כמו שנאמר, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'.

חביתים וכל שאר המנחות, לעורר רוח הקדש ברצון הכהן, ושירת הלויים, ותפלת ישראל. ובאותו הענין והשמן והקמח שעולים, נרוים ונהנים כל שאר בעלי הדין שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם, והכל בפעם אחת. בא וראה, הכל נעשה בסוד האמונה, להנות זה בזה, ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף. אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בתפלות למעלה, שכשהרצון העליון למעלה למעלה, עומד אותו רצון שלא נודע ולא נתפס לעולמים, הראש הנסתר יותר למעלה, ואותו ראש מוציא מה שמוציא, ולא ידוע. ומאיר מה שמאיר, הכל בסתר.

רצון המחשבה העליונה, לרדף אחריו ולהיות גאור ממנו. מסך אחד נפרס, ומתוך אותו מסך ברדיפת אותה המחשבה העליונה, מגיע ולא מגיע, עד לאותו מסך מאיר מה שמאיר. ואז אותה מחשבה עליונה מאירה באור נסתר שלא ידוע, והמחשבה הזו לא יודעת.

אז מכה אור המחשבה הזו שלא נודע בהארת (המסך) הפרישה הפריסה שעומד שמאיר ממה שלא ידוע ולא נודע ולא

התגלה. ואז הארת המחשבה הזו שלא נודעת מכה בהארת המסך, ומאירים באחד.

ונעשים תשעה היכלות, וההיכלות אינם אורות, ואינם רוחות, ואינם נשמות, ואין מי שיעמד בהם. רצונם של כל תשעה האורות, כלם עומדים במחשבה, שהיא אחת מהן בתשבון, כלם לרדף אחריהם. בשעה שעומדים במחשבה, ולא משגים ולא נודעים, ואלו לא עומדים, לא ברצון ולא במחשבה עליונה, תופסים בה ולא תופסים בה. באלו עומדים כל סודות האמונה, וכל אותם אורות מסוד המחשבה העליונה ומטה, כלם נקראים אין סוף. עד כא מגיעים האורות ולא מגיעים, ולא נודעים כאן לא רצון ולא מחשבה.

בשמאירה המחשבה ולא נודע ממה מאירה, אז מתלבשת ונסתרת בתוך הבינה, ומאיר מי שמאיר, ונכנסים זה בזה, עד שכלם נכללים באחד. ובסוד הקרבן כשהוא עולה, הכל נקשר זה בזה ומאיר זה בזה. אזי כלם עומדים בעליה, והמחשבה מתעטרת באין סוף. אותו האור שמאירה ממנו המחשבה העליונה (שאינו יודע בה כלל), נקרא אין סוף, שממנו (וממנו) נמצאת ועומדת ומאירה למי שמאירה, ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

בא וראה, הצד האחר הזה שנקרא (בראשית ו) קץ כל בשר, כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה, אף כך גם למטה בשמחה ורצון, לספק את הכל למעלה ולמטה, והאם עומדת על ישראל כראוי.

בא וראה, בכל ראש חדש וחדש כשהלבנה מתחדשת, נותנים לקץ כל בשר הזה חלק אחד יתר על הקרבנות להתעסק בו ומשתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל לבדם, כדי שיתאחדו עם מלכם.

וזהו השעיר, משום שהוא חלקו של עשו שכתוב בו שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי איש שער. ועל כן הוא משתמש בחלקו, וישראל משתמשים בחלקם. משום כך כתוב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ובא ראה, קץ כל בשר הזה, כל רצונו אינו אלא בבשר תמיד. ומשום כך תקון הבשר תמיד אליו, ועל כך נקרא קץ כל בשר. וכשהוא שולט, הוא שולט על הגוף, ולא על הנשמה. הנשמה עולה

למקומה, והבשר נתן למקום הזה, כמו הקרבן - שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

ואדם שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק - לא, משום שיש בו מום, שכתוב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל כן הצדיק הוא כפרה בעולם וקרבן ממש. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

ויכם הענן את אהל מועד. שהרי כשכסה הענן את המשכן, שרתה שכינה בארץ, והעברה רוח הטמאה, שהוא (בראשית ו) קץ כל בשר, מהעולם, והסתלק ונכנס לנקב תהום רבה, ורוח קדשה שרתה על העולם, שכתוב ויכס הענן את אהל מועד.

וכתוב ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן. משום שרוח קדשה שרתה על העולם, ורוח הטמאה הסתלקה, פרט לשהמשיכו אותו אותם רשעים כמקדם על העולם. שאם הם לא היו מושכים אותו על העולם, לא היה נמצא. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להעבירו מהעולם, שכתוב (ישעיה כה) בלע המנות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר. וכתוב (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ימלך ה' לעולם אמן ואמן.

ויקרא (דף ב ע"א - דף כה ע"ב)

רבי אלעזר פתח (ישעיה ז) שאל לה אות מעם ה' אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה. הסתכלתי בדורות ראשונים ודורות אחרונים, מה בין דורות ראשונים לדורות אחרונים? הדורות הראשונים היו יודעים ומתבוננים בחכמה העליונה ויודעים לצרף האותיות שנתנו למשה בסיני, ואפלו הרשעים שב ישראל היו יודעים בתוך האותיות את החכמה העליונה, ויודעים בתוך האותיות העליונות ותוך האותיות התחתונות חכמה להנהיג את המעשים בעולם הזה.

משום שכל אות ואות שנמסרה למשה, היו מתעטרות ועולות על ראשי החיות הקדושות העליונות, וכל החיות היו מתעטרות בהן, ופורחות לתוך האויר שיורד מתוך האויר העליון, דקיק ולא ידוע.

וְעוֹלֹת וְיִזְרְדוֹת אוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת וְאוֹתִיּוֹת דְּקוֹת. הָאוֹתִיּוֹת הַגְּדוּלוֹת
יִזְרְדוֹת מִתּוֹךְ הַהִיכָל הָעֲלִיּוֹן הַטָּמִיר שֶׁל הַכֹּל, וְהָאוֹתִיּוֹת
הַדְּקוֹת הָיוּ יִזְרְדוֹת מִתּוֹךְ הַיִּכָּל אַחַר תַּחְתּוֹן, וְאֵלֶּה וְאֵלֶּה נִמְסְרוּ
לְמֹשֶׁה בְּסִינַי.

וְחִבּוּר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁמִּתְחַבְּרוֹת בְּסֵתֶר בְּכָל אוֹת וְאוֹת, כְּמוֹ א', אוֹת
יְחִידָה, מִתְחַבְּרוֹת עִמָּה בְּסֵתֶר שְׁתֵּי אַחֲרוֹת לָף. וְכֵן כָּלֵן
נִמְסְרוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי, וְכָלֵן נִסְתָּרוֹת בְּתוֹךְ הַחֲבָרִים. אֲשֶׁרֵיהֶם.

שָׂאֵל לָךְ אוֹת - אוֹת מִמֶּשׁ. שְׁכַלְמֵם הָיוּ נוֹסְעִים בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת. וְכֵן
בְּרָחֵב מֵה כְּתוּב (יְהוֹשֻׁעַ ב) וְנִתְתַּם לִי אוֹת אֲמַת, זוֹ אוֹת ו', שָׂזו
נִקְרָאת אוֹת אֲמַת. וְאִם תֹּאמַר שֶׁשָּׂאֵר הָאוֹתִיּוֹת אֵינָן אֲמַת - כֵּן, אֲלֵא
הָאוֹת הַזֹּז נִקְרָאת אוֹת אֲמַת.

הַעֲמִיק שָׂאֵלָה - זוֹ אוֹת ה' אַחֲרוּנָה שְׁבַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. אוֹ הַגְּבֵה לְמַעְלָה
- זוֹ אוֹת יו"ד הָרֵאשׁ שְׁבַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב, שָׂאֵל
נָא אוֹת מֵעַם ה' אֱלֹהֶיךָ, אוֹת מִן הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, מִשְׁמַע שְׁכַתוּב מֵעַם
ה', שְׂזֶהוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אוֹת אַחַת שְׁבוּ, וְהַמְשַׁכֵּן
עוֹמֵד עַל זֶה.

בֵּא רָאָה, כְּשֶׁעָלָה הָעֵנָן עַל הַמִּשְׁכָּן וְשָׂרָה עָלָיו, כָּל אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת
וְכָל אוֹתָם כָּלִי הַמִּשְׁכָּן שֶׁלְמַעְלָה, כָּלֵם הָיוּ בְּתוֹךְ הָעֵנָן. מֵה
כְּתוּב? (שְׁמוֹת מ) וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֱהֵל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֵנָן.
וְכַתוּב, וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֵנָן (שֵׁם כד) וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. אִם מֹשֶׁה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַכְּנִס לְמִשְׁכָּן, לְמָה הָיָה
יּוֹשֵׁב בְּהָר כָּל אוֹתָם אַרְבָּעִים הַיָּמִים?

אֵלֶּה (כְּדִי לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בַּפֶּעַם אַחֲרָת, שֶׁהָרִי שְׁנֵי לִוְחוֹת נִשְׁבְּרוּ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְעַתָּה הָיָה בְּהָר
כְּבֵרֵאשׁוֹנָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִם כֵּן, וְהָרִי כְּתוּב (שְׁמוֹת מ) וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן וְכוּ',
וְכַתוּב וְלֹא יָכֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֱהֵל מוֹעֵד, וְכַתוּב וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְגו'. וְכַתוּב וַיִּקְרָא
אֶל מֹשֶׁה וְגו'. מִשְׁמַע שֶׁמֹּשֶׁה הָיָה בְּהָר בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁקְרָא לוֹ, וְכַתוּב מֵאֱהֵל מוֹעֵד, וְאֱהֵל מוֹעֵד לֹא
הָיָה בְּהָר סִינַי, שֶׁהָרִי בִּינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיָה? אָמַר לוֹ, בְּאוֹתוֹ זְמַן נִשְׁלַמוּ אַרְבָּעִים יָמִים, וְאַרְבָּעִים
יָמִים הָיָה מֹשֶׁה בְּהָר, וְעֵנָן אַחַר עָלִיּוֹן הָיָה מִתְּקַן הַמִּשְׁכָּן וּמִתְּקַן הַשְּׁלֵחָנוֹת מִכָּל אוֹתָן רִוְחוֹת
קְדוּשׁוֹת לְהַתְּקִין מְקוֹם, שֶׁהָרִי) שְׁנֵי עֲנָנִים הָיוּ (ס"א עֵנָן הַמֵּאִיר וְעֵנָן הַמְּחַשֵּׁיף), אֶחָד
שְׁנֹכְנֵס בּוֹ מֹשֶׁה, וְאֶחָד שֶׁשְׂרוּי הָיָה עַל הַמִּשְׁכָּן. בֵּא וּרְאָה מֵה כְּתוּב
(שְׁמוֹת מ) וְכִבּוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן. מָלֵא לֹא כְּתוּב, אֲלֵא מָלֵא, שֶׁהָיָה

שֶׁלֶם לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עִם הַמְשָׁכָן שֶׁלְמַטָּה. תִּקְוֵן טָמִיר שֶׁיִּרְד לְמַטָּה
וְנִתְקַנָּה הַשְּׂכִינָה.

אַרְבַּעַת צְדָדִים שֶׁל מַחְנוֹת נִגְנְזוּ. תִּקְוֵן רֵאשׁוֹן שֶׁל מְשַׁמְרָה אַחַת
מֵאוֹתָן אַרְבַּע מַחְנוֹת, הַכֹּל עַד שֶׁהִתְתַּקְּנוּ. הָרֵאשׁוֹן לְצַד
יְמִין צְדָקִיא"ל, הַמְּמַנֶּה הַגָּדוֹל, גָּדוֹל הַמַּחְנוֹת, שֶׁהוּא תַּחַת שֶׁלְטוֹנוֹ
שֶׁל מִיכָא"ל, וְעָמַד הָיוּ מִתְתַּקְּנִים כָּל אוֹתָם הַמַּחְנוֹת תַּחַת יָדוֹ.

וּמְמַנֶּה אֶחָד הַיּוֹקֵם עַל אַרְבַּע שְׁלֹשׁ, אַרְבַּע לְמַטָּה, לְפִי שֶׁכָּל אוֹתָם
הַמַּחְנוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, כְּשִׁיּוֹרְדִים לְמַטָּה, מְשַׁנִּים אֶת הַשֵּׁם
שֶׁלָּהֶם בְּשֵׁמוֹת אַחֲרִים. כְּשֶׁהֵם עֲלִיּוֹנִים, לֹא מְשַׁתַּנִּים לְעוֹלָמִים.
וְהַמְּמַנֶּה הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה צְדָקִיא"ל עוֹמֵד עֲלֵיהֶם לְפָנִים. אוֹת אַחַת נוֹצְצַת
עַל רֵאשִׁיהֶם, וְהִיא אֶקְטָנָה. כְּשֶׁהָאוֹת הַזֹּאת נוֹצְצַת, כָּלֵם נוֹסְעִים לְאוֹתוֹ
מְקוֹם שֶׁנוֹצְצַת הַהִתְנוֹצְצוֹת הַזֹּאת.

לְפָנִים מֵהֶם – רְזִיא"ל הַמְּמַנֶּה הַגָּדוֹל, גָּדוֹל הַמַּחְנוֹת, שֶׁעוֹמֵד לְפָנִים
תַּחַת שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל מִיכָא"ל, וְעָמַד כָּל אוֹתָם מַחְנוֹת שֶׁתַּחַת
יָדוֹ, וּמְמַנֶּה אֶחָד עוֹמֵד עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַר, שֶׁנִּקְרָא רוּמִיא"ל. וְסוֹכְבִים
אוֹתוֹ י"ב מְמַנִּים, שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אַרְבַּע פְּעָמִים. וְרְזִיא"ל הַמְּמַנֶּה הַגָּדוֹל
עוֹמֵד עַל כָּלֵם, שֶׁלֹּא הִשְׁתַּנָּה שְׁמוֹ. אוֹת אַחַת נוֹצְצַת עַל רֵאשֵׁם שֶׁל
כָּל אוֹתָם הַמַּחְנוֹת, וְהִיא אוֹת ר'. כְּשֶׁזֹּאת נוֹצְצַת, כָּלֵם נוֹסְעִים לְאוֹתוֹ
הַצֵּד שֶׁל אוֹתָהּ הַתְּנוֹצְצוֹת. הָאוֹת הַזֹּאת עוֹמֵדָת עַל הָעֵנֶשׁ שֶׁל מְגִלָּה
הַסּוּדוֹת, וְסִימְנָהּ – רִישׁ וְקֶלֶוֹן.

לְפָנִים מֵהֶם יוֹפִיא"ל הַמְּמַנֶּה הַגָּדוֹל, גָּדוֹל הַמַּחְנוֹת, תַּחַת שֶׁלְטוֹנוֹ
שֶׁל מִיכָא"ל וְעָמַד הָיוּ מִתְתַּקְּנִים כָּל אוֹתָם הַמַּחְנוֹת שֶׁתַּחַת
יָדוֹ, וְלֹא הִתְגַּלְּוּ כָּאֵן בְּחֻשְׁבוֹן, מְשׁוּם שֶׁלֹּא נִשְׁלְמוּ כָּאֵן עַד שֶׁבָּאוּ
לְבֵית עוֹלָמִים, שֶׁשֵּׁם כָּלֵם נִשְׁלְמוּ, וְהִתְרַבּוּ הַמַּחְנוֹת בְּשִׁלְמוֹת. וְמֵה
שֶׁאֲמַרְנוּ כָּאֵן, כָּל אוֹתָם הַמַּחְנוֹת שֶׁתַּחַת יָדוֹ, שֶׁנִּמְסְרוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
לְהַכְּנִס עָמַד וּמְמַנֶּה אֶחָד עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, וְשְׁמוֹ חֲכִמִיא"ל, וְי"ב מְמַנִּים
סוֹכְבִים אוֹתוֹ לְכָל עֵבֶר שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ. וְיוֹפִיא"ל הַמְּמַנֶּה
הַגָּדוֹל עוֹמֵד עַל כָּלֵם, שֶׁלֹּא מְשַׁתַּנָּה שְׁמוֹ.

אוֹת אַחַת נוֹצְצַת עַל רֵאשִׁיהֶם שֶׁל כָּל הַמַּחְנוֹת הַלְלוּ, וְהִיא הָאוֹת ק'.
כְּשֶׁזֹּאת נוֹצְצַת, כָּלֵם נוֹסְעִים לְאוֹתוֹ הַצֵּד שֶׁל אוֹתָהּ הַתְּנוֹצְצוֹת.
הָאוֹת הַזֹּאת ק' תְּלוּיָהּ בְּאוֹרֵי, נִכְנַעַת שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, וְעוֹלָה וְיוֹרְדָת.

שתי האותיות הללו קר, הן אותיות שעומדות באמצע. אחת המכסה על אות א', ואחת שמכסה על אות י', שהיא אחר כך.

לפני מהם קדומיא"ל הממנה הגדול, גדול המחנות, תחת שלטונו של מיכאל, עמו היו מתתקנים כל אותם המחנות שתחת ידו. וממנה אחד עומד עליהם בשער, שנקרא אריאל. וי"ב ממנים סוככים אותו שלש שלש לכל צד, והממנה הזה קדומיא"ל עומד עליהם, שלא משתנה שמו לעולמים. אות אחת עומדת ונוצצת על ראשיהם, והיא האות י'. כשזו נוצצת, כלם נוסעים לאותה התנוצצות שנוצצת. האות ק' כפי שאמרנו, מכסה על האות הזו י', ר' מכסה על א'.

לפני ולפנים, במקום שנקרא קדש, נוצצת אות אחת בסתר ובגניזה, והיא האות ו'. והאות ו' הזו נוצצת בהתנוצצות על כל האותיות, וקול יוצא מביניהן של האותיות הללו, ואז מכה ההתנוצצות של האות ו' להתנוצצות של האות י', ויוצאת אותה התנוצצות מתוך מקום (שנקרא קדש) הקדש, ומכה לתוך ההתנוצצות של האות י'.

ואז התנוצצות האות י' מכה לפנים התנוצצות האות ק', ויוצאת התנוצצות האות ק' ומכה לתוך התנוצצות האות ר', ויוצאים כל הניצוצות ומתחברים לתוך התנוצצות האות א' שעומדת. והקול היה יוצא ומכה בכל אותם הניצוצות של האותיות כאחד, התנוצצות האות ו' ביו"ד, התנוצצות של יו"ד בק', התנוצצות של ק' בר', וההתנוצצות של ר' בא'. ומתחברים חקוקי הניצוצות ויוצאים אחר כך. ואחר שמתחברים בניצוצותיהם, יוצא קול מביניהם, ומתחברים בסוד זה ויקרא אל משה. ומשה היה מסתכל כל אותם הימים שלא נכנס.

אחר כך חזרו האותיות והיו מתגלגלות במקלו, בצרופי האותיות שנמסרו לאדם בגן עדן. האות א' להכנס לתוך הסתר, למקום שנקרא קדש, ויוצאת ו', ונותנת מקום לאות א', ומתחברת א' לתוך ו' שאחריה קר, וי' נכנסת בין ק' ור', ונמצא קיר. ונחקקות ומתנוצצות כמו מקדם, וקול יוצא מביניהן, ומתחברים הניצוצות של האותיות, ויוצאות החוצה ומתגלות לכל אותם המחנות, שהיו נוסעים עם האותיות הללו. וכשמתחברים הניצוצות של האותיות,

מִכָּה קוֹל בְּיַנְיָהֶם, הֵם נִרְאִים בַּחֲקִיקוֹתֵיהֶם לְכֹל אוֹתָן הַמְרַכְּבוֹת אוֹקִיר. וְקוֹל חוֹזֵר מִבְּיַנְיָהֶם וְקוֹרֵא בֵּין אוֹתָן הַמְרַכְּבוֹת: (ישעיה יג) אוֹקִיר אָנוּשׁ מִפֹּז וְאָדָם מִכֶּתֶם אוֹפִיר.

אֲשֵׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה שָׂרָאָה אֶת כָּל זֶה, אֲבָל הַצְּרוּף הַזֶּה לֹא נִרְאָה לְעֵינַי מֹשֶׁה, אֲלֵא הַצְּרוּף הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא וַיִּקְרָא, אֶת זֶה הָיָה רוֹאֵה מֹשֶׁה. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. וַצְּרוּף זֶה אַחַר לֹא מְגַלִּים לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁשְׂכָחוּ שֶׁל אָדָם לֹא מוֹדִיעִים לְפָנָיו, וְסִימָנָהּ – (במדבר יב) צָאוּ שְׁלֹשְׁתְּכֶם, וְכָתוֹב וַיִּקְרָא אֶהְרֵן וּמִרְיָם, וְכָתוֹב פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ, וְכָתוֹב לֹא כֵן עֲבַדִּי מֹשֶׁה, מִשּׁוּם שֶׁלֹא מוֹדִיעִים שְׂכָחוּ שֶׁל אָדָם לְפָנָיו.

עָלוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְחִזְרוּ בְּכֹל אוֹתָם הַמַּחֲנוֹת כְּמוֹ זֶה, בַּצְּרוּף הַזֶּה: אוֹקִיר. וְקוֹל יֵצֵא וְהִכְרִיז וְאָמַר: אוֹקִיר אָנוּשׁ מִפֹּז וְגו'. אַחַר כֵּן נִמְשְׁכוּ הָאוֹתִיּוֹת וְהָיוּ נוֹצְצוֹת עַל רֵאשֵׁי כָּל אוֹתָן הַמְרַכְּבוֹת, וְשָׂכְכוּ עַד שֶׁהִתְתַּקְּנוּ לְמְקוֹמוֹתֵיהֶן.

הָרֵאשׁ לְצַד שְׂמָאל חֲזָקִיא"ל, הַמְּמַנֶּה הַגְּדוֹל, גְּדוֹל הַמַּחֲנוֹת לְכֹל אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים לְשַׁעַר הַמִּשְׁכָּן, תַּחַת שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל גְּבֻרִיא"ל. וְעָמוּ מִתְתַּקְּנִים בְּאוֹתוֹ הַשַּׁעַר כָּל אוֹתָם הַמַּחֲנוֹת שֶׁתַּחַת יְדוֹ, וּמְמַנֶּה אֶחָד הָעֹמֵד עַל הַשַּׁעַר בַּחוּץ, וְשָׁמוּ גְּזֻרִיא"ל. וְעָמוּ י"ב מְמַנִּים שְׂסוּכְבִּים אוֹתוֹ שֶׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ לְכֹל צַד לְאַרְבָּעָה צְדָדִים.

וְאֵלוֹ שְׁנֵינֹת שֶׁל לֵהט הַחֶרֶב הַמַּתְהַפֶּכֶת בִּידֵיהֶם. וְהַמְּמַנֶּה הַזֶּה חֲזָקִיא"ל עוֹמֵד עֲלֵיהֶם לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּפָנִים. אוֹת אַחַת נוֹצְצַת עַל רֵאשֵׁם, וְהִיא הָאוֹת א'. שֶׁהָרִי אֵלֶּה לֹא עוֹמְדִים וְלֹא שׁוֹאֲלִים (נוֹסְעִים) אֲלֵא בְּסוּד שֶׁל א', שֶׁהִיא יָמִין, מִשּׁוּם שֶׁשְׂמָאל אֵין נוֹסְעַת אֲלֵא בְּיָמִין. הַיָּמִין תָּמִיד נוֹסְעַת לְשְׂמָאל, שֶׁא' אוֹת נוֹצְצַת וְיוֹצֵאת מִיָּמִין. וְאֵז נוֹסְעִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנוֹצְצַת אוֹתָהּ הַתְּנוּצְצוֹת.

בְּפָנִים מְמַנֶּה רֵהֲטִיא"ל, גְּדוֹל הַמַּחֲנוֹת, שְׁעוֹמֵד בְּפָנִים תַּחַת שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל גְּבֻרִיא"ל, וְעָמוּ כָּל אוֹתָם מַחֲנוֹת תַּחַת יְדוֹ, וּמְמַנֶּה אֶחָד עוֹמֵד עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַר, שֶׁנִּקְרָא קְדָשִׁיא"ל, וְסוּכְבִּים אוֹתוֹ י"ב מְמַנִּים שֶׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אַרְבַּע פְּעָמִים. וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה רֵהֲטִיא"ל עוֹמֵד עַל כָּלֶם, שֶׁלֹא מִשְׁתַּנֶּה שָׁמוּ. אוֹת אַחַת נוֹצְצַת עַל רֵאשֵׁיהֶם שֶׁל כָּל הַמַּחֲנוֹת הַלְלוּ, וְהָאוֹת הַזֹּאת הִיא ז', וְהִיא מִתְחַלֶּפֶת בְּתוֹךְ תְּקוּן הַמִּשְׁכָּן בְּאוֹת ל'. זֹאת מִתְחַלֶּפֶת בְּסוּד שֶׁל (במדבר כד) יֵזֶל מִים מִדְּלִיָּו. וּמִתְחַלֶּפֶת

בחקיקות של האותיות, ונקרא חלוף ל'. כשזו נוצצת על ראשם של כל המחנות הללו, אז כלם נוסעים לאותו צד של אותה התנוצצות.

לפנים מזה קפציא"ל הממנה הגדול, גדול המחנות, תחת שלטונו של גבריאל, ועמו היו מתקנים כל אותם המחנות שתחת ידו, הם נמסרו לו באותה שעה, וממנה אחד עומד עליהם ששמו עזא"ל, וי"ב ממנים סוככים אותו בכל עבר שלש שלש כפי שהקמנו, וקפציא"ל הממנה הגדול עומד על כלם. אות אחת נוצצת על ראשם של כל המחנות הללו, והיא האות ד', וכלם נוסעים לאותה התנוצצות של אותה האות. האות הזו תלויה בתוך האויר, על שתי אותיות אחרות.

לפנים מזו שמעיא"ל הממנה הגדול, זה מתחלף לארבעה שמות, בגלל שלא עומד בחקיקותיו. לפעמים לצד ימין ולפעמים לצד שמאל, ועמו י"ב ממנים שסוככים אותו לכל עבר שלש שלש, כמו שבארנו, ורגשיא"ל הממנה הגדול על אלה הי"ב, תחת אותו הממנה האחר. ואות אחת נוצצת על ראשיהם למעלה, והאות הזו היא האות ה', וזו תלויה באויר על כל שאר האותיות באותה האות ד' שאמרנו. ארבע אלו עולות מעל כל שאר האחרות, וכלם נוסעים לאותה התנוצצות שתלויה מאותה האות.

לפני ולפנים, במקום שנקרא קדש, נוצצת אות אחת בתוך סתר הקדש, והיא האות ם הסתומה. זו נוצצת בהתנוצצות על כל האותיות, ויוצא קול מבין האותיות הללו. אז מכה התנוצצות האות הזו, ונוטלת שתי אותיות אחרות נוצצות שתלויות באויר, והן ד' ה' ונשארו אל, ומתחברות באחרות הללו של צד ימין, ומכות אלו באלו, וכלן נוסעות וחוזרות הראשונות כבראשונה ויוצאות החוצה, ואז נקראות ויקרא אל משה.

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. רבי חייא פתח ואמר (שיר ה) באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי וגו'. הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. כתוב אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי, אחר כך – אכלו רעים. מי שמזמין את האחר, כשמזון מתקן לפניו. אחר שאכל, איך יזמין את האחר?

אָלֵא אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְטַהֵר אוֹתָם, וְהִתְרַצָּה בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה, וּמִשֶּׁהִתְרַצָּה בָּהֶם, רָצָה לְהַעֲלוֹתָם מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם. בֹּא רֵאָה (אחר שנעשה המשכן) בַּיּוֹם שֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן לְמִטָּה, בְּאוֹתוֹ יוֹם הוּקָם מִשְׁכָּן אַחַר לְמַעְלָה עִמּוֹ, שְׁכַתוֹב (שמות מ) הוּקָם הַמִּשְׁכָּן, סִתָּם. וְאוֹתוֹ יוֹם הִיָּה שִׁמְחָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

פִּיּוּן שֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן, מַה כָּתוּב? (שם) וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לָּבֵא אֶל אֱהֵל מוֹעֵד. כִּשְׂרָאָה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כֶּף, אָמַר, וּמָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה הוּקָם, וְהוּא בַּחוּץ?! מִיָּד - וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. אָמַר לוֹ, מֹשֶׁה, חֲנֹכַת הַבַּיִת בְּמָה הִיא? בְּסַעוּדָה, אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לֵה'. זֶהוּ שְׁכַתוֹב בְּאֵתִי לִגְנִי אַחֲתִי כֹלָה וְגו' (והרי בארנו הפסוק הזה. אבל באתי).

דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לִגְנִי - זֶה גֵּן עֵדֶן שֶׁלְמַעְלָה. אַחֲתִי כֹלָה - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּאוֹתוֹ יוֹם הִזְדוּגוּ זְרוּגִים בְּכָל, הִזְדוּגוּ זְרוּגִים בְּאוֹתוֹ גֵּן עֵדֶן, מִשׁוּם שֶׁכָּלֶם הִתְבָּרְכוּ מֵהַשְּׂקָאָת הַנַּחַל וְנִקְשְׂרוּ כָּל אֶחָד בַּחֲבֵרוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׂמִי אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבִי. כָּלֶם הִשְׁקוּ וְהִתְרוּ מִמַּעַן הַנַּחַל.

אֶכְלוּ רַעִים שָׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים, כָּל אוֹתָם שֶׁלְמַטָּה, וְכָלֶם עֲנָפִים (עולמות) כָּלֶם הִתְבָּרְכוּ וְנִזְוֹנוּ כִּשְׂאֵלָה הִתְבָּרְכוּ לְמַעְלָה. וּבְמָה מִתְבָּרְכִים וּמִתְבַּשְׂמִים? כָּלֶם בְּרִיחַ הַקְּרָבָן.

רעיא מהימנא

פְּתַח וְאָמַר, בְּאֵתִי לִגְנִי אַחֲתִי כֹלָה - הִיא מְלָכוֹת, אֲדֹנָי. אֲרִיתִי מוֹרֵי - זֶה חֶסֶד, הַדְּרָגָה שֶׁל אַבְרָהָם, שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו אֵלֶיךָ לִי אֵל הַר הַמּוֹר. עִם בְּשָׂמִי - זֶה נִצַּח, הַדְּרָגָה שֶׁל אֶהֱרָן, שְׁכַתוֹב בּוֹ וְאַתָּה קַח לָךְ בְּשָׂמִים רֵאשׁ. וְהֵם זְרוּעַ יְמִין בִּינֶיךָ יְמִין, וְסוּד הַדְּבַר - נַעֲמוֹת בִּימִינֶךָ נִצַּח. וְאוֹתָן שְׁתֵּי הַבְּרָכוֹת כִּנְגְדוֹ - אַחַת מִגֵּן אַבְרָהָם, וְהַשְּׂנִיָּה עֲבוֹדָה, שֶׁהִיא רָצָה.

אֶכְלֹתִי יַעֲרִי - זו גְבוּרָה, פֶּחַד יִצְחָק. עִם דְּבָשִׁי - הוּד, הַדְּרָגָה שֶׁל דוֹד, וְהִינוּ זְרוּעַ שְׂמָאל עִם יָרֵךְ שְׂמָאל. שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבִי - גּוֹף וּבְרִית, יַעֲקֹב עִם שְׂלֵמָה. אַחַר כֶּף, אֶכְלוּ רַעִים שָׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים - י"ב שְׂבָטִים בִּי"ב בְּרָכוֹת. תּוֹסַפֶּת בְּרַכַּת הַמִּינִים מִי אוֹכֵל אוֹתָהּ? אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ, בְּאֵתִי לִגְנִי אַחֲתִי כֹלָה. וַיֵּשׁ מִי שֶׁמְחַלֵּק אוֹתָם בְּסוּד אַחַר. אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׂמִי - גּוֹף וּבְרִית. יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי

– שוק ימין עם שמאל. ייני עם חלבי – זרוע שמאל עם ימין, שהם – ייני גבורה, חלבי חסד (ע"כ רעיא מהימנא).

בא ראה, בשעה שירדה כנסת ישראל להשרות דיורה בארץ, הקדוש ברוך הוא אמר לה את הפסוק הזה, משום שנמצאו ברכות ושמחה בכל העולמות, והיא התבשמה, לצאת ממנה ברכות לכל. כשאלו הששה מתברכים, אז כל העולמות מתברכים כאחד למטה ומתברכים למעלה (וכנסת ישראל וישראל) וישראל מתברכים מכלם. דבר אחר באתי לגני אחתי כלה – רבי יצחק אמר, אין מזדוג הקדוש ברוך הוא (ישראל) עם כנסת ישראל אלא בזמן שאלו הששה מתרומם מהשקאת הנחל שלא פוסק.

רבי יהודה אמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אלו כל בעלי היבבה והיללה, שכלם התבשמו והתברכו כאחד, שהרי מסעודת המלך כלם נהנים. ומתי כלם אוכלים? בשעה שהמלך (השתמח) בא שמח, ולכן המלך השתמח, ומשמח את הגבירה בראשונה, אחר כך כלם אוכלים ושמחים.

רבי אבא אמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים, אלו הם הששה שאמרנו, ואלו הם שכתוב בהם (שיר א) הביאני המלך חדריו וגו'. שתו ושכרו, מאותו היין המרובה את הכל. רבי אלעזר אמר, כל אותם שלמטה, שכיון שאותם הששה התברכו, אז כל אלו שלמטה מתברכים.

רבי שמעון אמר, הכל יפה, אבל סוד הדבר – אכלו רעים למעלה, שתו ושכרו דודים למטה. אמר לו רבי אלעזר, מי הם למעלה ומי הם למטה? אמר לו, יפה שאלת, זה המקום העליון שהם באחדות ובשמחה שאין נפרדים לעולמים, אלו נקראים רעים. זהו שכתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן, ועדן ונהר אין נפרדים לעולמים, ונמצאים לעולמים ברצון ובאחדות ובשמחה. שתו ושכרו דודים, אלה הם למטה שנקראים דודים לזמנים ידועים, והרי בארנו.

בא ראה, באותם עליונים כתוב בהם אכילה בלא שתיה. מה הטעם? מי שיש לו נאדות יין, צריך אכילה. ומשום ששם שרוי היין המשמר, כתוב בהם אכילה. ובאותם התחתונים שצריכים השקיה, בהם כתוב שתיה, שהרי כל הנטיעות צריכות השקיה מהנחל העמק. ולכן, באלו אכילה ובאלו שתיה. אלו רעים ואלו דודים.

אמר לו רבי אלעזר, נראה שהדודים הם חביבות, למה הם תחתונים? אמר לו, אלו שמשתוקקים זה לזה ולא תמיד נמצאים, נקראו דודים. ואלו שנמצאים תמיד ולא מתפסים ולא נפרדים זה מזה, נקראו רעים. ולכן אלו דודים ואלו רעים, אלו ברצון ובאחדות תמיד ואלה בתשוקה לפעמים. וזוהי שלמות הכל, כדי שתתברך כנסת ישראל, ואז שמחה בכל העולמות.

רבי חזקיה באר את הפסוק הזה בקרבנות, משום שהם סעודת המלך להקריב לפניו, ונהנים ממנה בעלי הדינים, וכלם מתבשמים, ונמצאת שמחה בכל.

כל החכמות חיצוניות בא על ידי שלא למדו חכמה זו

ואומר אני הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדים דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנדחה החשך מפני האור. אך שעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את הדלתי החכמה בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הכסיל בחשך הולך, ובמהרה בימינו ויאמר אלקים יהי אור ויאר לנו.

(בתשובה מבעל סדורו של שבת הנדפס בסוף שער התפלה אות ה')

אין לנו לא זכות אחר להגן עלינו זילת התעסקות בחכמה הזאת - התעסקות בחכמה הזאת כורתת ומקצצת את מסך הענן מי הטמא המבדיל מעבור תפלה

וזהו בודאי סימן לגאולה שמתחיל להתנוצץ אור פני מלך חיים עולם התקון עולם הפרצופין מה שהיה מקדם בהסתר פנים שנאמר ואנכי הסתר אסתיר פני אראה מה אחריתם ובעוונותינו הרבים החטא היה גרם שלא זכר ותקו האר"י זכרונו לברכה את נשמותינו עד הקצה אחרון לגאל אותנו וחסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו ואין לנו לא זכות אחר להשען לתן לנו יד ושם להגן עלינו זילת התעסקות בחכמה הזאת הכורתת ומקצצת את מסך הענן מי הטמא המבדיל מעבור תפלה להראות פני מלך חיים להראויים אליו לקבל תורתנו ותפלותינו ולגלות עלינו אור שבעת הימים.

(ויקהל משה דף ט.)